

Vänsterpress om franska kommunalvalen i mars 2014

Årets franska kommunalval, som omfattade två omgångar (23 och 30 mars) artade sig till å ena sidan en framgång för den franska högern och det högerextremistiska Front National och å den andra sidan ett stort nederlag för det franska socialistpartiet (bortsett från i Paris). Partierna till vänster gjorde heller ingen större succé.

Artiklarna nedan kommenterar dessa val. Anmärkningsvärt är att *Flamman* inte skrivit något om saken (än).

MF 10/4 2014

Innehåll

Arbetaren	1
<i>Högerradikala framåt i franska lokalvalen</i>	1
Internationalen	2
<i>Franska socialister nere för räkning</i>	2
Offensiv	3
<i>Rasister framåt i Frankrike</i>	3
<i>Högerpolitik (S) stärkte Le Pen</i>	5
Proletären	6
<i>Från pressfrihetskamp till extremhöger</i>	6

Arbetaren

Högerradikala framåt i franska lokalvalen

Axel Green

Arbetaren 4/4 2014

Det franska socialistpartiets förtroende är rekordlågt. I det vakuum som uppstått har högerradikala Front National gått starkt framåt i lokalvalen.

De franska lokalvalen betraktas som en temperaturmätare inför de nationella valen om två år. Valen, som under två söndagar genomförts i landets nära 37 000 byar och städer, blev en katastrof för det sittande socialdemokratiska Socialistpartiet och en stormseger för det konservativa UMP. I skuggan av de konservativas framgång gjorde det högerradikala Front National ett rekordbra val.

– Front National har i dag visat att folket delar den här rörelsens idéer. Jag tror inte att någon kan säga annat, sade Marine Le Pen, partiledare för Front National, till tv-kanalen Euronews.

Partiet vann 1 496 platser i kommunfullmäktige, främst längs Medelhavskusten, vilket överträffade Front Nationals egen målsättning om 1 000 platser. Resultatet ska jämföras med valresultatet efter valet 2008 då partiet erövrade 80 platser.

– 1 500 kommunfullmäktigeledamöter är en hittills oöverträffad siffra för Front National, säger Jean-Yves Camus, statsvetare vid Institut de Relations Internationales et Strategiques, som arbetar med forskning kring högerradikala partier.

Men framför allt kommer partiet nu att ha borgmästare i 14 byar och städer i Frankrike och det är genom det som partiet kan få störst genomslag.

– När du som Front National har två parlamentsledamöter blir du isolerad. När du däremot styr 14 städer, däribland medelstora städer, har du möjligheten att införa reformer, säger Jean-Yves Camus.

Enligt Jean-Yves Camus har partiet, sedan partiledaren Marine Le Pen tog över rodret från sin pappa Jean-Marie Le Pen, arbetat stenhårt på att tvätta bort partiets stämpel som höger-radikala antisemiter. Man har satsat stenhårt på att anta en anti-etablissemangets retorik, men i praktiken har väldigt lite förändrats i partiprogrammet. Den största förändringen är att Front National inte driver frågan om att alla icke-europeiska invandrare ska deporteras, utan i dag i stället talar om att begränsa invandringen.

– Precis som era sverigedemokrater rör det sig om samma politik i en annan förpackning. Marine Le Pen är väldigt noga med att undvika det språk som använts av de gamla höger-extremisterna.

Jean-Yves Camus konstaterar att taktiken har varit framgångsrik och resulterat i en förändring av det franska samhällets syn på partiet. Vid en nationell undersökning som presenterades i dagstidningen *Le Parisienne* i måndags uppgav 60 procent att partiet borde betraktas som ett mainstreamparti.

– Det som slår mig är att Front Nationals succéval 1995 kom som en nationell politisk chock. Den här gången var det inga demonstrationer mot fascism eller tillstymmelse till samma reaktion. Nu är de ett parti som alla andra, säger Jean-Yves Camus.

Det återstår fortfarande att se hur partiet kommer att prestera i det kommande EU-valet i maj. Men redan framgången i lokalvalen ska enligt Henrik Arnstad, journalist och författare till boken "Älskade fascism", ses i ljuset av den framväxande europeiska högerradikalismen.

– På europeisk nivå är det ännu ett tecken att de rasistiska partierna är på frammarsch. De vädrar inte morgonluft utan de är en etablerad del av europeisk politik. I flera länder går partierna mot en roll som tredje största parti, men i allt fler länder aspirerar de nu på platsen som andra och till och med största parti, säger han.

Men enligt Jean-Yves Camus har Front National fortfarande en lång väg kvar innan de kan få något större inflytande i det franska parlamentet. Man kan konstatera att deras valsegrar i stort har följt de kommuner där de redan varit etablerade. Hur de kommer att prestera i de nationella valen beror också på hur deras valda borgmästare klarar av sina uppdrag.

– Gör de bra ifrån sig som borgmästare kan det påverka resultatet. Men samtidigt får man inte glömma att de verkliga vinnarna i lokalvalet var de konservativa.

Internationalen

Franska socialister nere för räkning

Internationalen 3/4 2014

Benny Åsman

Det finns nederlag och så finns det nederlag. Det finns nederlag som skakar om och ger energi till nya tag, kort sagt ett tillfälligt steg tillbaka. Så finns det nederlag som det inte går att komma över, som annonserar ännu värre nederlag i framtiden oavsett vad man tar sig till. Kommunalvalen i Frankrike söndagen 30 mars var ett sådant nederlag för Socialistpartiet och därmed också för François Hollande. Inget annat än nya förödande nederlag väntar partiet. När man bryter alla vallöften om bättre tider, en mer rättvis social politik och i stället tar över högerregeringen Sarkozys politik och kör över sina väljare då går det som det gick i går. Partiets väljare stannade hemma. Valskolket var ännu större än i första valomgången med 35-40 procent i de flesta städerna med toppar på över 60 procent i en del gamla nedslitna industristäder. De bland socialisternas väljare som ändå gick till vallokalerna la ofta sin röst på högern eller Marine Le Pens Nationella Fronten.

I de fyra städer i norr där Nationella Fronten tog makten var det i samtliga fall på bekostnad av borgmästare med röd partibok. I södra Frankrike har Socialistpartiet inte en enda borgmästare kvar. Det är också där som Marine Le Pen når de största framgångarna och tar över makten i sju städer, i de flesta fall på bekostnad av den klassiska högern i UMP.

Sammanlagt tar alltså FN borgmästarposten i elva städer och blir samtidigt största oppositionspartiet i sexton städer. Den ”blå vågen” som Marine Le Pen kallar sin kampanj blev ändå ingen tsunamivåg, inte ens en våg tillräckligt hög för att kunna surfa länge på. Egentligen tar hennes parti tillbaka den plats som FN hade 1995 då fronten vann tre större städer och skakade om hela etablissemanget.

30 mars var det 980 städer med fler än 10 000 medborgare som valde borgmästare. Av dem kommer elva att styras av borgmästare från Nationalfronten vilket inte kan ses som annat än normalt för ett parti som ligger kring 12-20 % i opinionsundersökningar beroende på vilket val det handlar om, kommunalval, departementsval, Europaparlamentet eller presidentval.

Offensiv

Rasister framåt i Frankrike

Per-Åke Westerlund

Offensiv 26/3 2014

Det rasistiska partiet Front National gick framåt i kommunalvalen. Ett verkligt socialistiskt alternativ måste ta kamp mot både högerpolitiken och mot Front National.

Front National gick starkt framåt i den första omgången av de franska kommunalvalen i söndags. Det rasistiska partiet tog borgmästarposten i gruvstaden Hénin Beaumont och leder inför den andra omgången i ytterligare 16 kommuner.

Front Nationals (FN) valframgångar är en varning inför EU-valet, både i Frankrike och resten av Europa. FN ställde upp i 596 kommuner och gick vidare till andra omgången i 229, däribland i landets näst största stad Marseilles. Det ska jämföras med kommunvalen 2008, då FN ställde upp i 199 kommuner.

Valresultatet är ett monument över den massiva kritiken mot det socialdemokratiska Socialistpartiet och presidenten Francois Hollande. När han valdes för två år sedan fanns förhoppningar att han skulle stå för en annan politik än sin föregångare, högerpresidenten Sarkozy. Hollande lovade höjda skatter för de rika, att begränsa finanskapitalets makt, skapa nya jobb och därmed minska den höga arbetslösheten.

Verkligheten blev en annan. Arbetslösheten är över 11 procent och växer bland unga. Den ekonomiska tillväxten är under 1 procent. Hollande har backat från sina radikala vallöften och lovar nu istället kapitalet att han ska skära ner i offentliga sektorn med 50 miljarder euro (440

miljarder kronor). Han har framträtt som en krigshök nära allierad med USA och sänt trupper till bland annat Mali.

Francois Hollande har blivit den impopuläraste presidenten i modern tid, med förtroendesiffror på bara 20 procent. Det är hans högerpolitik som banat väg för Front National. Att hans regering dessutom tvångsutvisat romer har spätt på FN:s rasistiska argument.

Fackföreningarna och den franska vänstern har än så länge inte gett något som helst alternativ till Hollande. NPA (Nya antikapitalistiska partiet, bildat 2009) och Vänsterfronten (Kommunistpartiet och Vänsterpartiet) har inte lyckats hålla en självständig linje i förhållande till regeringen, än mindre tagit initiativ till kamprörelser underifrån.

Samtidigt har Front National, i likhet med Sverigedemokraterna, under Marine Le Pen försökt putsa fasaden genom att utesluta vissa som gjort grovt rasistiska uttalanden.

Partiet har i högre grad beskrivits som ett ”vanligt” parti i media, samtidigt som högerpartiet UMP och Socialistpartiet antagit en del av FN:s rasistiska politik. Till exempel stöder UMP samma linje som FN om att begränsa rörligheten för invånare inom EU, det vill säga att stoppa migranter från Rumänien.

FN har också gjort motståndet mot EU till en huvudprofil och sökt allianser med andra högerextrema och rasistiska partier, som Sverigedemokraterna, FPÖ i Österrike och PVV i Nederländerna.

Väljare som intervjuats om varför de röstat på Front National tar oftast upp arbetslösheten som första fråga. Hénin-Beaumont, en stad med 25 000 invånare där FN tog borgmästarposten, har hög arbetslöshet efter gruvnedläggningar på 1990-talet. FN har lyckats framstå som ett alternativ till de tidigare regeringarna och därmed fått proteströster.

Socialistpartiet och högerpartierna diskuterar nu med både mindre partier och varandra om olika former för att stoppa FN i andra valomgången på söndag. Socialistpartiets ledning vädjar till ”alla demokratiska krafter” att förenas mot FN. Detta i sin tur enbart förstärker bilden av att de etablerade partierna är likadana och de högerextrema är någon form av alternativ.

FN fick drygt 5 procent men ställde bara upp i 596 kommuner som täcker en tredjedel av alla väljare (landet har 36 000 kommuner varav många är små byar). Förutom i Hénin-Beaumont, där de fick drygt 50 procent, är Front National största parti i flera ganska stora städer i söder, som Avignon (94 000 invånare), Fréjus (52 000) och Béziers (71 000). Partiet siktar på att ta 15 borgmästarposter. Som mest har man tidigare vunnit fyra, 1997. Det återstår att se hur resultatet blir i andra omgången på söndag.

Valdeltagandet på strax under 60 procent är det lägsta i ett lokalval sedan 1960-talet. Det är ett tecken på den stora misstron mot alla partier - inklusive Front National.

President Hollandes utlovade nedskärningar kommer förr eller senare att leda till nya explosioner av kamp i fransk tradition. Inom vänstern kommer det i sin tur att orsaka nya debatter och diskussioner om alternativet. Ett verkligt socialistiskt alternativ måste ta kamp mot både högerpolitiken och mot Front National.

Högerpolitik (S) stärkte Le Pen

Per-Åke Westerlund

Offensiv 3/4 2014

Front National tog makten i 10 kommuner plus ett stort distrikt i Marseilles när de franska kommunvalen räknats klart. Det är priset för många år av högerpolitik och avsaknaden av ett verkligt alternativ till vänster.

Under två år med det socialdemokratiska Socialistpartiet (PS) vid makten har arbetslösheten ökat och ekonomin krympt. Över 11 procent står utan jobb och bland ungdomar närmare 25 procent. President Hollande har skrotat sina radikala vallöften och utlovat stora nedskärningar i årets budget.

PS är kommunvalens stora förlorare och tappade makten i över 150 städer till det i förra valet så hatade högerpartiet UMP. Ett skäl till UMP:s återkomst är också de stora högermanifestationerna mot Hollandes förslag om samkönade äktenskap, som han också har backat från.

Hollande och PS tar nu direkt efter valförlusten nya steg åt höger. Ny premiärminister blir Manuel Valls, den tidigare inrikesministern som tvångsutvisat romer och uttalat sig för en hårdare politik mot invandrare.

Rasistiska Front National (FN) nådde sitt bästa resultat någonsin och ökade från 60 kommunfullmäktigeledamöter till över 1 200. FN vann till exempel i Marseilles sjunde distrikt med 150 000 invånare samt i städerna Fréjus (52 000) och Béziers (71 000).

Front National framställer sig som en annorlunda utmanare mot de två etablerade partierna. Front National under Marine Le Pen har blandat sin rasism och islamofobi med nationalistisk retorik om förfall och arbetslöshet i Frankrike där man särskilt har pekat ut EU som ansvarigt.

UMP och PS har båda anpassat sig till Le Pens retorik mot romer och andra migranter, vilket enbart stärkt Front National. Inom UMP finns det även öppningar för samarbete med FN, som betraktas som ett "normalt" parti.

Front National har gått starkt framåt, men mångfald fler valde att inte rösta. Under lång tid röstade över 80 procent i franska lokalval, men denna gång var det bara 61,5 procent. Det visar vilket utrymme som finns för ett parti som verkligen utmanar det kapitalistiska systemet och dess politiska företrädare, dit förstås även Le Pen hör.

Valet var ett enormt nederlag för socialdemokratisk högerpolitik. En borgmästarkandidat för Socialistpartiet kommenterade i fransk radio att regeringen ”inte verkar bo på samma planet som folket som röstat på den”. Vänsteralternativen misslyckades också. Kommunistpartiet (PCF) tappade makten i flera kommuner de har styrt i årtionden. Det är priset för att PCF-ledningen hela tiden har sökt nya allianser med Socialistpartiet.

Om ett par veckor kommer en ny prövning på stämningarna i Frankrike. Då ska regeringen presentera sina nedskärningsplaner för EU-kommissionen, som annars har hotat med böter. Holland har sagt att det blir åtstramningar på 50 miljarder euro, inklusive stora skattesänkningar för företag.

Dessa nedskärningar och det allmänna missnöjet kan leda till nya explosioner av kamp med arbetarklassen i spetsen, i linje med landets traditioner av kamp. Det i sin tur kan lägga grunden för att överkomma vänsterns och de fackliga ledningarnas svaghet. Frankrike behöver ett kämpande socialistiskt massparti.

Proletären

Från pressfrihetskamp till extremhöger

Jenny Tedjeza

Proletären 9/4 2014

Robert Ménard, tidigare generalsekreterare i pressfrihetsorganisationen Reportrar utan gränser, blev i förra helgens franska lokalval borgmästare i Beziers som kandidat för högerextrema partiet Front National.

Ménard som själv startade Reportrar utan gränser i mitten av 1980-talet och sedan ledde organisationen i över tjugo år, är inte medlem i Front National men uppger i intervjuer att han sympatiserar med partiets politik, särskilt när det gäller invandringen. Han är också för dödsstraff och motståndare till den nya lag i Frankrike som tillåter samkönade äktenskap.

Robert Ménards politiska ställningstaganden är anmärkningsvärda men inte förvånande. Under hans styre blev Reportrar utan gränser i västvärlden en ledande auktoritet på pressfrihets- och yttrandefrihetsfrågor och organisationen har hyllats för sitt arbete för att befria fängslade journalister.

När de svenska journalisterna Martin Schibbye och Johan Persson greps av den etiopiska regimen under en reportageresa i Ogaden 2011 var Reportrar utan gränser drivande i arbetet för deras frigivning.

Men bakom organisationens schyssta yta pågick under Robert Ménards ledning ett smutsigt politiskt spel. Det avslöjades bland annat att Reportrar utan gränser har tagit emot pengar från CIA-skapelsen Center for a Free Cuba som syftar till att undergräva socialismen i Kuba.

Reportrar utan gränser samröre med USA förklarar varför organisationen konsekvent beskriver Latinamerikas progressiva länder som en katastrof för pressfriheten och sprider lögn om hur de privata mediebolagen hotas i Venezuela.

Robert Ménards intresse för antimuslimska ståndpunkter är inte heller det någon nyhet. När Jyllands-Posten 2006 publicerade de berömda Muhammedkarikatyrerna tyckte Ménard som generalsekreterare för Reportrar utan gränser att samtliga länder i Europa borde försvara

Danmark mot den vrede i muslimska länder som teckningarna självklart väckte. Han menade att arabländernas reaktion visar att de inte förstår sig på yttrandefrihetens och pressfrihetens natur.

Greppet att hävda yttrandefriheten som argument för att torgföra rasistiska åsikter är sedan dess väl använt av Europas växande främlingsfientliga och mer eller mindre bruna partier.

I Sverige heter det att invandringskritiska röster konsekvent tystas av en vänstersinnad journalistkår.

2008 lämnade Robert Ménard Reportrar utan gränser för att istället leda en organisation för pressfrihet i Doha, ett projekt initierat av Reportrar utan gränser och Sheikha Mozah, hustru till emiren i Qatar. Där hade Ménard den dåliga smaken att bjuda in Jyllands-Postens chefredaktör till en konferens och nu är han alltså tillbaka i Frankrike som Nationella Frontens borgmästare i Beziers.

I historieskrivningen på Reportrar utan gränserns svenska webbplats skildras Robert Ménard fortfarande som en hjälte i kampen för pressfriheten.

Även organisationens tvivelaktiga politiska ställningstaganden består. När högerextrema parlamentariker i mars i år misshandlade och avsatte chefen för en ukrainsk tv-station uteblev alla fördömanden och pressutskick.

Istället valde Reportrar utan gränser att några dagar senare publicera en rapport om hur läget för journalister på Krim har försämrats efter Rysslands intåg.

Incidenten med den misshandlade tv-chefen i Kiev, 60 mil från Krim, finns med som en bisats, men på något märkligt sätt framstår Ryssland som ansvarigt även för den.